

ikke er, som Læreren ønsker det. Kan man indse Faren for Børn ved Tobaksrygning, bør Læreren utvivlsomt give det gode Eksempel, og jeg vil sige, at var jeg Lærer, vilde jeg, om jeg end var meget glad for en god Cigar, stryge den i Fri-kvarteret. Det kan maaske være haardt nok, det vil jeg ikke nægte, men de kunne dog heldigvis ryge bag efter. Dagen er lang nok, og der bliver nok Lejlighed til at faa en Cigar. Hvis denne Lovs Bestemmelser kunde bidrage til at indskrænke de voksnes Tobaksrygning lidt, vilde det ikke være til Skade.

Maa jeg i øvrigt sige, at det er Meningen at fremhæve i Lovforslaget Nødvendigheden af Opdragelsesprincippet, og derfor har man forladt det oprindelige Lovforslags Politiprincip, ifølge hvilket den paagældende Politibetjent skulde løbe efter Synderen og indfange ham til Afstraffelse. Dette Princip har man forladt og er i Stedet for gaaet direkte til det pædagogiske Princip, idet kun Barnets Forsørgere, Lærere eller Husbond skulde have Ret til at skride ind. Der skal heller ikke gives Plads for Angiveri. Hvis der er en tilfældig Uven af en handlende, som ser, at en Dreng har faaet Tobak uden Seddel og saa vil melde ham, skal der ikke i Lovforslaget være nogen Anvisning i saa Henseende. Meningen er, at Anmeldelsen skal ske ved Forældre, Værger, Husbønder eller Lærere. Jeg vil ikke være med til noget Angiverisystem, som jeg anser for noget af det usmageligste og ubehageligste, som overhovedet kan tænkes. Udvalget ønsker at faa dette Spørgsmaal bragt ind under en pædagogisk Synsvinkel, saa at der her bliver Tale om en Opdragelsessag.

Udvalget vover ikke at sige, at det har frembragt et Lovforslag, som er udmærket, men jeg spørger: Kan der findes nogen anden Vej, som er farbar? Vi have, saa vidt det har staaet i vor Magt, og kunde jeg næsten sige, saa vidt menneskelig Magt kan gøre det, fremstillet nogle Lovparagraffer, der skulde kunne stifte Nytte. De, der ere Modstandere af Lovforslaget, ville som sagt i det højeste kunne naa til en negativ Kritik; de ville kunne sige: Det er galt med det og det, der vil kunne ske det og det. Men hvis man spørger, hvad der da skal gøres, ville de kun have dette ene Svar: Det maa blive ved det, der er. Men at blive ved det, der er, tror jeg alle ere enige om er uheldigt. Jeg tror at kunne sige som Medlem af Udvalget, at vi have bestræbt os ærligt for at fremstille Lovbestemmelser, ved hvilke det kunde

lykkes at modvirke Børns Tobaksrygning, og jeg har det Haab, at det høje Ting vil stille sig sympatetisk overfor vore Forsøg og vedtage disse Bestemmelser, om det end maaske kun kunde lade sig gøre ved en eller anden Ændring mellem 2den og 3die Behandling. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Jeg kan ikke andet end komplimentere Udvalget og specielt de Mænd, der have haft Ledelsen af dette Udvalg for det i hvert Fald tilsyneladende saa overordentlig udmærkede Resultat, de have fremsat her. Det er jo meget sjældent, at et Udvalg i en saadan Grad kan enes om en Indstilling og navnlig en Indstilling, som i den Grad fjerner sig fra det Grundlag, Udvalget begyndte at bygge paa. Jeg skal ikke fremkomme med nogen indgaaende Kritik af Forslaget, men jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at Forslaget desværre ikke er saadant, at jeg kan give det min Stemme. Den ærede Ordfører (Kierkegaard) begyndte med en Fremstilling af, hvad der var sket i Fortiden, nemlig at vi i Fjor den 6. April enstemmigt vedtog at henvise det Andragende, der var fremkommet fra den danske Lærerforening, til den højtærede Justitsministers Undersøgelse. Jeg erindrers om, at den 6. April var Samlingens næstsidste Dag, og at det vistnok den Gang stod alle klart, at vi netop vare saa nær ved Slutningen af Samlingen. Jeg skal ikke udtale noget om, hvorvidt denne Omstændighed har øvet nogen Indflydelse paa, hvad Tinget enstemmigt vedtog, men jeg maa dog maaske gøre den Bemærkning, at den ærede Ordfører for Udvalget for Andragender, som foreslog at henvise Andragendet til Justitsministeren, gjorde det med en meget vag Begrundelse. Han udtalte bl. a.: „Nu tror jeg ikke, at Udvalget — altsaa Udvalget for Andragender — just er enig i denne Sag endnu eller vil opfordre Ministeren til lige straks at forelægge Lovforslag, men vi tro, det er en Sag, som det er rigtigt at tage op, og derfor er Udvalget enig om at foreslaa det henvist til den højtærede Ministers Undersøgelse.“ Det er jo klart, at vi, der saa paa denne Sag, som jeg ser paa den, sloge os til Ro med den Udtalelse af Ordføreren, maaske ogsaa paavirket af den Omstændighed, jeg først nævnte, og vi mente, at der vel ikke var stor Sandsynlighed for, at Justitsministeren lige straks vilde tage denne Sag op, da Udvalget, der foreslog